PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

2004. gada 30. novembrī *

Lieta T-168/02

***IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH***, iepriekš *Internationaler Tierschutz-Fonds (IFAW) GmbH*, Hamburga (Vācija), ko pārstāv S. Krosbī [*S. Crosby*], *solicitor*,

prasītāja,

ko atbalsta

**Nīderlandes Karaliste**, ko pārstāv H. Sevenstere [*H. Sevenster*], S. Terstala [*S. Terstal*], N. Bels [*N. Bel*[ un K. Viselsa [*C. Wissels*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

**Zviedrijas Karaliste**, ko pārstāv A. Kruse [*A. Kruse*] un K. Vistrande [*K. Wistrand*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

* Tiesvedības valoda — angļu.

un

**Dānijas Karaliste**, ko sākotnēji pārstāvēja J. Berings Līsbergs [*J. Bering Liisberg*], pēc tam J. Molde [*J. Molde*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

**Eiropas Kopienu Komisiju**, ko pārstāv K. Doksijs [*C. Docksey*] un P. Ālto [*P. Aalto*[, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

ko atbalsta

**Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste**, ko pārstāv R. Kodvela [*R. Caudwell*], pārstāve, un M. Hoskins [*M. Hoskins*], *barrister*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 26. marta lēmumu, ar kuru atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulai (EK) Nr. 1049/2001 par

piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) prasītājai atteikta piekļuve noteiktiem dokumentiem attiecībā uz aizsargājamās zonas statusa atņemšanu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA

(piektā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja P. Linda [*P. Lindh*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*], Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*], P. Mengoci [*P. Mengozzi*] un M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*],

sekretāre D. Kristensena [*D. Christensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 1. aprīlī,

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

### Atbilstošās tiesību normas

1 EKL 255. pants paredz:

"1. Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības

piekļūt Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar 2. un 3. punktu.

2. Padome saskaņā ar 251. pantā minēto procedūru divos gados pēc Amsterdamas Līguma stāšanās spēkā nosaka vispārējus principus un ierobežojumus, pamatojoties uz sabiedriskām vai privātām interesēm, kas reglamentē minētās tiesības piekļūt dokumentiem.

[..]"

2 Deklarācija Nr. 35, kas pievienota Amsterdamas Līguma Nobeiguma aktam (turpmāk tekstā — "Deklarācija Nr. 35") precizē:

"Konference vienojas, ka EKL [255.] pantā minētie principi un nosacījumi ļauj dalībvalstīm lūgt, lai Komisija vai Padome trešām personām nedara zināmus šo valstu dokumentus bez attiecīgo valstu piekrišanas".

3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp., turpmāk tekstā — "Regula") nosaka principus, nosacījumus un ierobežojumus attiecībā uz tiesībām piekļūt šo iestāžu dokumentiem, kas paredzētas EKL 255. pantā. Šī regula ir piemērojama no 2001. gada 3. decembra.

4 Regulas 2. pants nosaka:

"1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.

[..]"

5 Regulas 3. pants nosaka:

"Šajā regulā:

a) "dokuments" ir jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus;

b) "trešā persona" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kā arī subjekts ārpus attiecīgās iestādes, tostarp dalībvalstis, citas iestādes un organizācijas Kopienā vai ārpus tās, kā arī trešās valstis".

6 Regulas 4. pants, kas nosaka izņēmumus no iepriekš minētajām piekļuves tiesībām paredz:

"1. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

a) sabiedrības interesēm saistībā ar:

— valsts drošību,

— aizsardzību un militāro jomu,

— starptautiskajām attiecībām,

— Kopienas vai kādas dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku;

b) personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,

— tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, iestāde apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai ne.

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

[..]

7. Izņēmumi, kas noteikti 1. līdz 3. punktā, ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. Izņēmumi var būt spēkā ne ilgāk kā 30 gadus. Ja dokumentiem ir piemērojami izņēmumi, kas skar privāto dzīvi vai komerciālās intereses, kā arī ja tie ir slepeni dokumenti, izņēmumus vajadzības gadījumā drīkst piemērot, arī pēc šā termiņa".

7 Regulas 9. pants par pieteikumu izskatīšanu saistībā ar piekļuvi slepeniem dokumentiem nosaka:

"1. Slepeni dokumenti ir dokumenti, kas izdoti iestādēs vai to dibinātās aģentūrās dalībvalstīs, trešās valstīs vai starptautiskās organizācijās, un kam piešķirts grifs "SEVIŠĶI SLEPENS", "SLEPENS" vai "KONFIDENCIĀLS" saskaņā ar attiecīgās iestādes noteikumiem ar mērķi aizsargāt Eiropas Savienības vai dalībvalstu būtiskas intereses jomās, kuras norādītas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, proti, valsts drošību, aizsardzību un militāros jautājumus.

2. Saskaņā ar 7. un 8. pantā noteikto kārtību pieteikumus attiecībā uz piekļuvi slepeniem dokumentiem izskata tikai tās personas, kam ir tiesības iepazīties ar šiem dokumentiem. Šīs personas, neskarot 11. panta 2. punktu, arī nosaka, kādas norādes par slepeniem dokumentiem var iekļaut publiskajā reģistrā.

3. Slepenus dokumentus iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu.

[..]"

**Prāvas rašanās fakti**

8 Prasītāja ir nevalstiska organizācija, kas darbojas dzīvnieku labklājības un dabas aizsardzības jomā.

9 2000. gada 19. aprīlī Komisija sniedza atzinumu (turpmāk tekstā — "atzinums"), atļaujot Vācijas Federatīvajai Republikai atņemt *Mühlenberger Loch* zonai, kas atbilstoši Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvai 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.) ir aizsargājama zona, šo statusu.

10 Laikposmā no 2001. gada 11. maija līdz 7. septembrim prasītāja sarakstījās ar Komisiju, lai iegūtu piekļuvi atsevišķiem dokumentiem saistībā ar *Mühlenberger Loch* zonas projektu, kurš paredzēja paplašināt *Daimler Chrysler Aerospace Airbus GmbH* rūpnīcu un izmantot estuāra daļu nolaišanās ceļa pagarināšanai (turpmāk tekstā — "projekts"). Šī sarakste tika veikta saskaņā ar tolaik spēkā esošajiem noteikumiem par piekļuvi dokumentiem, kas paredzēti Komisijas 1994. gada 8. februāra Lēmumā 94/90/EOTK, EK, *Euratom* par publisku piekļuvi Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.).

11 Šīs sarakstes ietvaros Komisija nosūtīja prasītājai atsevišķus dokumentus.

12 Ar 2001. gada 20. decembra vēstuli prasītāja atbilstoši Regulai lūdza piekļuvi virknei papildu dokumentu. Minētās vēstules III pielikumā prasītāja pieprasītos dokumentus bija iedalījusi trīs kategorijās, proti — kategorijā "A", kas ietvēra ziņojumu, ko Vides ģenerāldirektorāts (*DG*) 1999. gada 12. novembrī bija nosūtījis Komisijas Juridiskajam dienestam, "B" kategorijā, kas attiecās uz Vācijas iestāžu izdotajiem dokumentiem, un "C" kategorijā, kas attiecās uz trešo personu izdotajiem dokumentiem.

13 2002. gada 24. janvāra faksā Verstringes [*Verstrynge*] kungs, Komisijas Vides ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora pienākumu izpildītājs, prasītājai norādīja, ka "Komisijai ir jāsaņem Vācijas iestāžu piekrišana jebkādu no tām saņemtu dokumentu izsniegšanai (skat. [Regulas] 4. panta 5. punktu)".

14 2002. gada 29. janvārī prasītāja atbildēja, ka nepiekrīt šādai Regulas 4. panta 5. punkta interpretācijai. Prasītāja norādīja, ka "[V]ācijas iestādes [varēja] lūgt Komisijai atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas" un ka "[g]alīgais lēmums attiecībā uz piekļuvi [ir] Komisijas ziņā un [tam] jābūt pamatotam ar vienu no izņēmumiem (4. pants), ja vien nepastāv nozīmīga sabiedrības interese piekļuves atļaušanai".

15 2002. gada 12. februārī Vācijas Federatīvā Republika lūdza Komisiju atteikt piekļuvi tās sarakstei ar Hamburgas pilsētu attiecībā uz *Mühlenberger Loch* zonu un projektu, kā arī sarakstei ar Vācijas kancleru. 2002. gada 13. februārī prasītāja saņēma faksu no Ferstringes kunga, kurā tika dota atļauja piekļuvei "A" un "C" kategorijās

ietilpstošajiem dokumentiem (skat. iepriekš minēto 12. punktu). Šajā pašā faksā Verstringes kungs informēja prasītāju, ka "B" kategorijā ietilpstošos dokumentus, proti — Vācijas iestāžu izdotos dokumentus, prasītāja nevar saņemt.

16 2002. gada 6. martā prasītāja Komisijas ģenerālsekretariātam iesniedza atkārtotu pieteikumu atbilstoši Regulas 7. panta 2. punktam, lūdzot pārskatīt atteikumu atļaut piekļuvi "B" kategorijas dokumentiem. Prasītāja vēlreiz uzsvēra, ka nepiekrīt Komisijas sniegtajai Regulas 4. panta 5. punkta interpretācijai.

17 Ar 2002. gada 26. marta vēstuli Komisijas ģenerālsekretariāts informēja prasītāju, ka atstāj spēkā lēmumu, ar kuru atteikta piekļuve Vācijas iestāžu izdotajiem dokumentiem (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

## Process un lietas dalībnieku prasījumi

18 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 4. jūnijā, prasītāja cēla šo prasību.

19 Ar vēstulēm, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrētas, attiecīgi, 2002. gada 9. septembrī, 30. septembrī un 2. oktobrī, Nīderlandes Karaliste, Zviedrijas Karaliste un Dānijas Karaliste lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā prasītājas atbalstam.

20 Ar vēstuli, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēta 2002. gada 10. oktobrī, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā Komisijas atbalstam.

21 Ar Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja rīkojumu, pēc pamata lietas dalībnieku uzklausīšanas, šie iestāšanās lūgumi tika atbalstīti.

22 Ar 2003. gada 24. septembra vēstuli prasītāja lūdza Pirmās instances tiesu atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 51. panta 1. punktam nodot lietu izskatīšanai Pirmās instances tiesas plēnumam vai virspalātai. Komisija tam nepiekrita.

23 Ar 2003. gada 24. septembra lēmumu, pēc personu, kas iestājušās lietā, uzklausīšanas, Pirmās instances tiesa nodeva lietu piektajai palātai paplašinātā sastāvā.

24 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (piektā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma sākt mutvārdu procesu.

25 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas jautājumiem tika uzklausītas tiesas sēdē 2004. gada 1. aprīlī.

26 Prasītājas, ko atbalsta Nīderlandes Karaliste, Zviedrijas Karaliste un Dānijas Karaliste, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Komisijas, ko atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Juridiskais pamatojums**

28 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza divus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz Regulas 4. panta pārkāpumu. Otrais pamats attiecas uz EKL 253. panta pārkāpumu.

29 Kā vispārīgu apsvērumu prasītāja norāda, ka šajā lietā pastāv acīmredzama sabiedrības interese piekļūt Vācijas iestāžu izdotajiem dokumentiem. *Mühlenberger*

*Loch* zona ir dabas rezervāts ar starptautisku nozīmi, kā arī patvērums noteiktām floras un faunas sugām, ko *Natura 2000* ietvaros aizsargā Eiropas Kopienu tiesības un starptautiska konvencija. Prasītāja norāda, ka Komisija ir atbalstījusi statusa atņemšanu šai zonai tikai ar vienu mērķi, proti, atļaut *Mühlenberger Loch* iznīcināšanu, lai varētu paplašināt rūpnīcu un izmantot estuāra daļu nolaišanās ceļa pagarināšanai. Prasītāja norāda — neskatoties uz to, ka atzinums, kas atļāva *Mühlenberger Loch* iznīcināšanu, tika uzskatīts par tādu, kas pamatots ar vispārīgām sabiedrības interesēm, būtiskajai informācijai, uz kuru šis atzinums bija balstīts, atbilstoši Komisijas un Vācijas Federatīvās Republikas uzskatiem jāpaliek konfidenciālai.

30 Komisija norāda uz plašo piekļuvi dokumentiem, ko tā piešķīra attiecībā uz tās dienestu izdoto vai to saņemto dokumentāciju. Tā norāda, ka dokumenti, kas tika nosūtīti prasītājai, detalizēti atspoguļo Kopienas lēmumu pieņemšanas procesu lietā, kas ir esošā strīda pamatā. Komisija uzsver, ka šie dokumenti ietver tās saraksti ar Vācijas iestādēm, tai skaitā Komisijas prezidenta saraksti ar Vācijas kancleru, un ka strīds ir tikai par tiem dokumentiem, kurus ir izdevusi attiecīgā dalībvalsts, kas nedeva savu piekrišanu to izsniegšanai.

*Par pirmo prasības pamatu, kas attiecas uz Regulas 4. panta pārkāpumu*

Lietas dalībnieku argumenti

31 Pirmkārt, prasītāja, Nīderlandes, Zviedrijas un Dānijas valdību atbalstīta, norāda, ka Komisijas ģenerālsekretariāta secinājums, kas minēts apstrīdētajā lēmumā, un, atbilstoši kuram Regulas 4. panta 5. punkts ir "obligāts", balstās uz kļūdainu šī

noteikuma interpretāciju. Prasītāja norāda, ka Vācijas iestādēm saskaņā ar Regulas 4. panta 5. punktu ir tiesības lūgt Komisiju atteikt piekļuvi šo iestāžu sarakstei, bet uzskata, ka vārdam "lūgt" ir pavisam cita nozīme, nekā tā, kuru Komisija mēģina tam piešķirt.

32 Prasītāja norāda, ka "lūgums ir rīcība, kad kaut kas tiek lūgts". Tas nozīmē, ka puse, kas izteikusi lūgumu, gaida atbildi uz to, kā arī to, ka puse, kas atbild, realizēs noteikta veida rīcības brīvību. Prasītāja piebilst, ka Regulas 4. panta 5. punkts ir atkāpes saturošs noteikums un ka tam piemērojamā, diezgan ierobežojošā interpretācija izslēdz iespēju saprast vārdu "lūgt" kā "izvirzīt noteikumu".

33 Nīderlandes un Dānijas valdības norāda, ka Regulas 4. panta 5. punkts nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tas piešķir dalībvalstij "veto tiesības". Zviedrijas valdība uzskata, ka Regula kā principu paredz, ka dokumenta turētājs izlemj, vai tas var vai nevar tikt izsniegts. Tā arī norāda, ka Komisijas veiktajai Regulas 4. panta 5. punkta interpretācijai, kas neievēro šo principu, jābūt tieši un nepārprotami noprotamai no minētā noteikuma teksta.

34 Prasītāja arī norāda, ka tā netika informēta par faktu, ka pieprasītie dokumenti ir konfidenciāli. Prasītāja norāda — ja Regulas 9. panta 3. punkts paredz, ka slepeno dokumentu izsniegšanai ir nepieciešama to izcelsmes valsts piekrišana, tas neattiecas uz dokumentiem, kas paredzēti Regulas 4. panta 4. un. 5. punktā. Nīderlandes valdība uzskata — ja Kopienas likumdevējs Regulas 4. panta 5. punktā vēlētos piešķirt veto tiesības tādu dokumentu izsniegšanai, kas nav slepeni, tas būtu izvēlējies Regulas 9. panta 3. punktam līdzīgu formulējumu.

35 Būtu acīmredzami kļūdaini pieņemt, ka attiecībā uz šajā lietā pieprasītajiem dokumentiem ir piemērojama īpaša procedūra vai *lex specialis*, proti, ka uz tiem Regulas noteikumu izpratnē ir attiecināmi valsts tiesību akti un administratīvā prakse. Šajā sakarā prasītāja apstrīd apgalvojumu, ka dalībvalstīm ir piešķirts "priviliģēts stāvoklis" atbilstoši Regulas 4. panta 5. punktam. Nīderlandes valdība uzskata, ka principā ikvienam dokumentam, kas ir iestāžu rīcībā, būtu jābūt pieejamam sabiedrībai. Tāda 4. panta 5. punkta interpretācija, kas dalībvalstīm piešķir veto tiesības, pārlieku ierobežotu tiesības uz piekļuvi dokumentiem un neatbilstu Regulas mērķim.

36 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Regulas 4. panta 5. punkts nevar tikt interpretēts, neņemot vērā citus minētās regulas noteikumus.

37 Prasītāja norāda, ka Vācijas iestāžu lūgums neizsniegt dokumentus, kuru autors tā ir, radies pēc Komisijas apspriešanās ar Vācijas iestādēm 2002. gada 5. februārī. Prasītāja uzskata, ka šī apspriešanās varēja notikt tikai saskaņā ar Regulas 2. panta 4. punktu, kas paredz Komisijas pienākumu apspriesties ar trešām personām "pirms noteikt, vai ir jāpiemēro 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst vai nedrīkst izsniegt".

38 Prasītāja norāda, ka šī apspriešanās varēja notikt tikai, lai iegūtu informāciju no Vācijas iestādēm, kas ļautu Komisijai noteikt, vai šo iestāžu izdotajiem dokumentiem ir piemērojams kāds no Regulas 4. panta 1. vai 2. punktā minētajiem izņēmumiem. Prasītāja uzsver, ka Regulas 4. panta 4. punkta noteikumi norāda, ka šis novērtējums ir jāveic tikai attiecīgajai iestādei. Puse, ar kuru notiek apspriešanās, sniedz savu viedokli par kāda no izņēmumiem, kas paredzēts Regulas 4. panta 1. un 2. punktā, piemērošanu, bet šī puse nevar veikt minēto novērtējumu Komisijas vietā.

39 Prasītāja norāda, ka Regulas 4. panta 5. punkts paredz procedūru, kas ļauj Vācijas iestādēm iesniegt Komisijai savus iebildumus pret attiecīgo dokumentu izsniegšanu, iesniedzot lūgumu atteikt piekļuvi dokumentam. Prasītāja uzsver, ka Vācijas iestāžu viedoklis tomēr nav vienīgais faktors, kas Komisijai jāņem vērā, izvērtējot un pēc tam izlemjot, vai atļaut piekļuvi šo iestāžu dokumentiem, vai to liegt. Var pastāvēt kāds augstāks noteikums, norma vai ierobežojums, kas ir saistošs Komisijai, kā, piemēram, nozīmīgas sabiedrības intereses, kas prasa dokumenta izsniegšanu.

40 Prasītāja apgalvo, ka tiesības uz piekļuvi iestāžu dokumentiem var tikt ierobežotas tikai ar atteikumu, kas pamatots ar kādu no nedaudzajiem Regulas 4. panta 1. un 2. punktā paredzētajiem izņēmumiem. Prasītāja uzskata, ka, piemērojot šos izņēmumus, tie ir jāinterpretē sašaurināti un piesardzīgi, proti, tā, kā tas tiek darīts gadījumos, kad ierobežojums attiecas uz vispārīgu pamatprincipu (Tiesas 2000. gada 11. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-174/98 P un C-189/98 P Nīderlande un *Van der Wal*/Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 27. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 14. oktobra spriedums lietā T-309/97 *Bavarian Lager*/Komisija, *Recueil*, II-3217. lpp., 39. punkts; 2001. gada 10. oktobra spriedums lietā T-111/00 *British American Tobacco International (Investments)*/Komisija, *Recueil*, II-2997. lpp., 40. punkts, un 2001. gada 11. decembra spriedums lietā T-191/99 *Petrie* u.c./ Komisija, *Recueil*, II-3677. lpp., 66. punkts). Prasītāja piebilst, ka izņēmumi ir jāinterpretē, ņemot vērā Regulas 4. panta 6. punktu, kas nosaka — "ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko". Jebkāda cita interpretācija būtu pretrunā ar Regulas 4. panta formulējumu un struktūru, kā arī ar Regulu kopumā. Regulas 4. panta 5. punkts neietilpst to izņēmumu uzskaitījumā, kas piemērojami "pamattiesībām uz piekļuvi informācijai". Šādu interpretāciju apstiprina tas, ka Regulas 4. panta 7. punkts neparedz nevienu citu izņēmumu, kā vien tos, kas paredzēti šī panta 1. un 3. punktā un kas attiecas uz slepeniem dokumentiem.

41 Prasītāja norāda, ka piešķirt dalībvalstij tiesības izlemt par to, vai atļaut, vai liegt piekļuvi dokumentiem, kur tā nav nedz pieteikuma par piekļuvi, nedz Regulas adresāts, ir pretrunā Kopienu tiesībām. Prasītāja norāda, ka prasību var celt tikai pret pieteikuma par piekļuvi adresātu, kas ir atteicies izsniegt pieprasīto dokumentu.

42 Prasītāja uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija mēģina aplinkus no jauna ieviest "dokumenta autora noteikumu". Ja prasītāji zinātu, ka Komisija nevar noraidīt "dalībvalsts veto", tādējādi tie būtu spiesti adresēt savus pieteikumus par piekļuvi tieši dalībvalstīm. Šajos apstākļos nebūtu vienotas pieejas, jo piekļuves tiesības attiecīgās dalībvalsts dokumentiem attiecībā uz Kopienu lēmumu pieņemšanas procesu dažādās dalībvalstīs būtu atšķirīgas. Šajā sakarā prasītāja uzskata, ka Komisijas secinājums par to, ka šim dokumentu pieprasījumam ir piemērojami valsts tiesību akti informācijas atklātības jomā, nav atbalstāms, jo tas novestu pie haotiska, nekonsekventa un absurda rezultāta.

43 Komisija, Lielbritānijas Apvienotās Karalistes atbalstīta, uzskata, ka Regulas 4. panta 5. punkts Kopienas ietvaros attiecībā uz piekļuvi iestāžu dokumentiem paredz īpašu procedūru, kas reglamentē pieteikumu izskatīšanu par piekļuvi dalībvalsts izdotajiem dokumentiem. Komisija norāda, ka piekļuvi šiem dokumentiem reglamentē valsts tiesību akti un prakse un ka Kopienas likumdevējs Regulas 4. panta 5. punkta redakcijā vēlējās rēķināties ar šo elementu, īpaši ņemot vērā Deklarāciju Nr. 35.

44 Komisija norāda, ka Regulas 4. panta 4. punkts paredz "parastu gadījumu" attiecībā uz trešo personu izdotajiem dokumentiem, turpretī Regulas 4. panta 5. punkts paredz *lex specialis*, kas reglamentē dalībvalstīs izdotus "valsts" dokumentus, kuriem piekļuve ir pakļauta valsts tiesību aktiem un praksei informācijas atklātības jomā. Attiecībā uz prasītājas apgalvojumu par to, ka Komisija mēģina no jauna ieviest noteikumu par dokumenta autoru (skat. iepriekš 42. punktu), Komisija norāda, ka situācija pirms un pēc Regulas piemērošanas ir ļoti atšķirīga. Komisija apgalvo, ka Regulas 4. panta 5. punkts attiecina Regulas 4. panta 4. punktā paredzētos pienākumus uz īpaši noteiktu trešo personu, proti — uz dalībvalstīm, pretnostatot tās pārējām trešām personām, un ka Regula atļauj Komisijai izskatīt dalībvalstu dokumentus Regulā paredzētajā kārtībā, pretēji vispārīgajam aizliegumam attiecībā uz trešo personu dokumentu izskatīšanu, kas pastāvēja pirms tam.

45 Komisija apgalvo, ka Regulas 4. panta 4. punkts attiecas uz to dokumentu pieprasījumiem, ko izdevušas trešās personas, un būtībā paredz, ka iestādei jāapspriežas ar attiecīgo trešo personu tikai tad, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst vai nedrīkst izsniegt.

46 Komisija apgalvo, ka Regulas 4. panta 5. punkts, pretēji 4. panta 2. punktam, neparedz izvērtēt samērību ar sabiedrības interesēm. Komisija norāda, ka pretēji Regulas 4. panta 4. punktam tai nav pienākuma izsniegt dokumentu, ja nepastāv šaubas par Regulas 4. panta 1. un 2. punkta noteikumu piemērošanu. Regulas 4. panta 5. punkts neparedz, ka Komisijai jāapspriežas ar dalībvalsti, bet gan skaidri nosaka, ka dalībvalstij ir tiesības lūgt Komisiju neizsniegt dokumentu, pirms nav saņemta tās piekrišana. Komisija norāda, ka, tiklīdz šāds lūgums ir izteikts, dokumentu nevar izsniegt.

47 Attiecībā uz prasītājas argumentu, kas minēts iepriekš 34. punktā saistībā ar Regulas 9. panta 3. punktu, Komisija norāda, ka minētā noteikuma un Regulas 4. panta 5. daļas teksta redakciju noteica dažādi apsvērumi. Regulas 9. panta 3. punkts nosaka, ka "slepenus dokumentus iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu". Komisija norāda, ka ir apšaubāmi, ka likumdevējs būtu pieņēmis šo noteikumu, paredzot iegūt dokumenta autora piekrišanu attiecībā uz iekļaušanu reģistrā, nevis attiecībā uz dokumentu izsniegšanu. Šajā sakarā Komisija konstatē, ka jēdziens "dokumenta autors" ir krietni plašāks nekā dalībvalstis, un tas ietver iestādes, to izveidotās aģentūras, dalībvalstis, trešās valstis un starptautiskās organizācijas. Komisija norāda, ka būtu nepiemēroti šajā sarakstā neiekļaut atsauci uz dalībvalstīm.

48 Komisija norāda, ka dalībvalstij piešķirtās tiesības nepiekrist dokumenta, kuras autors tā ir, izsniegšanai, nav paredzētas, lai pavisam ierobežotu piekļuvi šim dokumentu veidam, bet tikai atbilstoši Kopienas noteikumiem. Komisija uzsver, ka šis ierobežojums paredz ņemt vērā dokumenta statusu atbilstoši valsts tiesību aktiem

un praksei un tādējādi izvairīties no atšķirībām, kādas pastāv starp Kopienas sistēmu un dažādu valstu sistēmām attiecībā uz piekļuvi dokumentiem. Komisija apstrīd prasītāja argumentu, atbilstoši kuram atteikšanos izsniegt "valsts" dokumentu vispār nevar pārsūdzēt (skat. iepriekš 41. punktu). Komisija uzsver, ka tai adresēto atteikumu atļaut piekļuvi šim dokumentam nevar pārsūdzēt saskaņā ar Kopienu tiesībām. Komisija atzīmē, ka pretējā gadījumā "valsts" dokumentu varētu izsniegt, kad tas būtu pretrunā valsts tiesību aktiem un praksei informācijas atklātības jomā. Komisija noraida prasītājas apgalvojumus, kas minēti iepriekš 42. punktā, un uzskata, ka juridiskas atšķirības izriet no tiesībām — gan valstu, gan Kopienu, — nevis no ģeogrāfiskiem apsvērumiem vai kādas dalībvalsts "kaprīzes".

49 Apvienotās Karalistes valdība norāda — ja prasītājas sniegtā Regulas interpretācija tiktu atbalstīta, tas atņemtu Regulas 4. pantam 5. punktam jebkādu nozīmi, jo šis noteikums tiktu pilnībā integrēts Regulas 4. panta 4. punktā paredzētajā procedūrā. Šajā sakarā Apvienotās Karalistes valdība norāda — ja Kopienu tiesības paredzētu Kopienas iestādei neņemt vērā to, ka dalībvalsts nav devusi piekrišanu, Kopienas likumdevējam faktiski būtu vara sagraut visus valsts tiesību aktu noteikumu, kas aizliedz piekļuvi dokumentiem, mērķus. Tā apgalvo — tā kā nepastāv noteikumi par dalībvalstu tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz piekļuvi dokumentiem, tas pārkāptu subsidiaritātes principu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

50 Prasītāja būtībā norāda, ka, kaut arī dalībvalsts, kas izdevusi dokumentu, var lūgt iestādi, kuras rīcībā ir šis dokuments, liegt tam piekļuvi atbilstoši Regulas 4. panta 5. punktam, tai tomēr šajā sakarā nav veto tiesību, jo galīgais lēmums jāpieņem iestādei.

51 Šis arguments balstās uz kļūdainu Regulas noteikumu interpretāciju un nevar tikt atbalstīts.

52 Vispirms jāuzsver, ka Regulas 2. pantā paredzētās tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem attiecas uz visiem Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (turpmāk tekstā — "iestādes"; skat. Regulas 1. panta a) apakšpunktu), tātad — uz dokumentiem, ko tās ir izdevušas vai saņēmušas un kas ir to rīcībā atbilstoši šī panta 3. punktam. Tāpat iestādēm esošajā lietā var būt pienākums izsniegt trešo personu izdotus dokumentus, tostarp dalībvalstu izdotos dokumentus atbilstoši trešo personu jēdzienam, kas noteikts Regulas 2. panta b) apakšpunktā.

53 Turpinājumā jāatgādina, ka pirms Regulas spēkā stāšanās sabiedrības piekļuvi Komisijas dokumentiem reglamentēja Lēmums 94/90. Šī lēmuma 1. pants oficiāli pieņēma uzvedības kodeksu attiecībā uz sabiedrības piekļuvi Padomes un Komisijas dokumentiem, ko Padome un Komisija apstiprināja 1993. gada 6. decembrī (OV 1993, L 340, 41. lpp., turpmāk tekstā — "uzvedības kodekss") un kas pievienots minētajam lēmumam. Uzvedības kodekss nodaļā ar nosaukumu "Sākotnējo pieprasījumu izskatīšana" noteica, ka tad, "[k]ad iestādes rīcībā esoša dokumenta autors ir fiziska vai juridiska persona, dalībvalsts, cita Kopienas iestāde vai struktūra vai jebkurš cits valsts vai starptautisks tiesību subjekts, pieprasījums ir jāadresē tieši dokumenta autoram" (turpmāk tekstā — "dokumenta autora noteikums"). Līdz ar to atbilstoši dokumenta autora noteikumam iestādei nav pienākums izsniegt dokumentus, kurus izdevusi virkne trešo personu, īpaši dalībvalstis, un izsniegšanas pieprasītājam ir pienākums vajadzības gadījumā iesniegt savu pieteikumu tieši attiecīgajām trešām personām.

54 Dokumenta autora noteikums Regulā nav pārņemts, kas apstiprina, ka principā visiem iestāžu rīcībā esošajiem dokumentiem jābūt pieejamiem sabiedrībai (ņemot vērā Regulas preambulas 11. apsvērumu).

55 Turklāt attiecībā uz trešo personu izdotiem dokumentiem Regulas 4. panta 4. punkts paredz iestādēm pienākumu apspriesties ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst vai nedrīkst izsniegt. No tā izriet, ka iestādēm nav jāapspriežas ar attiecīgo trešo personu, ja ir skaidri redzams, vai dokuments ir vai nav izsniedzams. Visos citos gadījumos iestādēm jāapspriežas ar attiecīgo trešo personu. Līdz ar to apspriešanās ar attiecīgo trešo personu ir vispārīgs noteikums, kas ir sākotnējs nosacījums, lai varētu noteikt Regulas 4. panta 1. un 2. punktā paredzēto izņēmumu piemērošanu saistībā ar trešo personu izdotajiem dokumentiem.

56 Turklāt, kā to arī pamatoti apgalvo prasītāja, Komisijas pienākums apspriesties ar attiecīgajām trešām personām saskaņā ar Regulas 4. panta 4. punktu neietekmē tās tiesības izlemt, vai ir piemērojams kāds no Regulas 4. panta 1. un 2. punktā paredzētajiem izņēmumiem.

57 No Regulas 4. panta 5. punkta savukārt izriet, ka uz dalībvalstīm attiecas īpaša pieteikumu izskatīšanas kārtība. Būtībā šis noteikums piešķir dalībvalstij tiesības lūgt, lai iestāde liedz piekļuvi minētajā dalībvalstī izdotam dokumentam, pirms nav saņemta tās piekrišana. Jāuzsver, ka Regulas 4. panta 5. punkts atbilst Deklarācijai Nr. 35, saskaņā ar kuru Konference vienojās, ka EKL 255. pantā paredzētie principi un nosacījumi ļauj dalībvalstij lūgt Komisiju vai Padomi neizsniegt trešai personai šīs dalībvalsts izdotu dokumentu bez tās iepriekšējas piekrišanas. Šīs tiesības, kas dalībvalstīm paredzētas Regulas 4. panta 5. punktā, ir izskaidrojamas ar faktu, ka Regulas mērķis nav un tā arī nevar grozīt valsts tiesību aktus jautājumā par piekļuvi dokumentiem (skat. Regulas 15. apsvērumu un Pirmās instances tiesas 2003. gada 17. septembra spriedumu lietā T-76/02 *Messina*/Komisija, *Recueil*, II-4201. lpp., 40. un 41. punkts).

58 Regulas 4. panta 5. punkts, paredzot *lex specialis*, nostāda dalībvalstis situācijā, kas ir atšķirīga no trešo personu situācijas. Atbilstoši šim noteikumam dalībvalstij ir

tiesības lūgt iestādi liegt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, un iestāde nedrīkst to izsniegt bez dalībvalsts "iepriekšējas piekrišanas". Šis iestādei uzliktais pienākums iegūt dalībvalsts iepriekšēju piekrišanu, kas skaidri paredzēts Regulas 4. panta 5. punktā, būtu "mirusi norma", ja Komisija varētu nolemt izsniegt šo dokumentu, neskatoties uz attiecīgās dalībvalsts tieši izteiktu pretēju lūgumu. Tātad pretēji prasītājas apgalvojumam dalībvalsts lūgums atbilstoši šim noteikumam ir rīkojums iestādei neizsniegt attiecīgo dokumentu.

59 Šajā sakarā jāatgādina, ka dalībvalstij nav jāpamato savs lūgums, kas iesniegts atbilstoši Regulas 4. panta 5.punktam, un, tiklīdz tā ir iesniegusi šādu lūgumu, iestādei nav jāpārbauda, vai attiecīgā dokumenta neizsniegšana ir pamatota, piemēram, ar sabiedrības interešu apsvērumiem.

60 Lai nodrošinātu Regulas 4. panta 5. punkta interpretācijas atbilstību Deklarācijai Nr. 35 un veicinātu piekļuvi attiecīgajam dokumentam, atļaujot dalībvalstij vajadzības gadījumā dot savu piekrišanu tā izsniegšanai, iestādei ir jāapspriežas ar šo dalībvalsti, kad lūgums par piekļuvi attiecas uz tās izdotu dokumentu. Ja šī dalībvalsts pēc apspriešanās neiesniedz lūgumu atbilstoši Regulas 4. panta 5. punktam, iestādei atbilstoši Regulas 4. panta 4. punktam ir jāizlemj, vai dokuments ir vai nav izsniedzams.

61 Jāsecina — kā to arī pamatoti norāda Komisija — ja piekļuve dokumentam, attiecībā uz kuru dalībvalsts ir iesniegusi lūgumu atbilstoši 4. panta 5. punktam, nav reglamentēta Regulā, uz to attiecas konkrētās dalībvalsts tiesību akti, kurus neietekmē Regulas pieņemšana. Tātad valsts administratīvajām un tiesu iestādēm atbilstoši valsts tiesībām ir jāizvērtē, vai ir atļaujama piekļuve dalībvalsts izdotajiem

dokumentiem un vai ieinteresētajām personām atbilstoši valsts noteikumiem ir nodrošinātas pārsūdzības tiesības.

62 Attiecībā uz prasītājas argumentu, kas minēts iepriekš 34. punktā, saistībā ar Regulas 9. panta 3. punktu jākonstatē, ka 9. pants paredz īpašus noteikumus pieteikumu par "slepenu" dokumentu izsniegšanu izskatīšanai, īpaši to, kurus izdevušas iestādes, dalībvalstis, trešās valstis vai starptautiskas organizācijas Regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētajās jomās, it īpaši sabiedrības drošības, aizsardzības un militārajos jautājumos. Šis pants tostarp nosaka personas, kas ir tiesīgas iepazīties ar šiem dokumentiem, un paredz, ka slepenus dokumentus iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu. Ņemot vērā šajā pantā paredzēto īpašo situāciju, ir acīmredzams, ka šis pants nav saistīts ar Regulas 4. panta 5. punktu un ka nevar atsaukties uz Regulas 9. panta 3. punkta formulējumu, lai interpretētu 4. panta 5. punktu.

63 Šajā gadījumā dokumenti, kas ir esošā strīda priekšmets, kam piekrīt arī lietas dalībnieki, ir dokumenti, ko Regulas 4. panta 5. punkta izpratnē ir izdevusi dalībvalsts. Tāpat nav ticis apstrīdēts, ka Vācijas Federatīvā Republika 2002. gada 12. februārī lūdza Komisijai liegt piekļuvi šīs dalībvalsts sarakstei ar Hamburgas pilsētu attiecībā uz *Mühlenberger Loch* un projektu, kā arī sarakstei ar Vācijas kancleru.

64 Attiecīgi ir jāsecina, ka Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu pēc tam, kad šī dalībvalsts bija iesniegusi lūgumu atbilstoši Regulas 4. panta 5. punktam, nav pārkāpusi Regulas 4. pantu.

65 No tā izriet, ka pirmais prasības pamats nav pamatots.

*Par otro pamatu attiecībā uz EKL 253. panta pārkāpumu*

Lietas dalībnieku argumenti

66 Prasītāja norāda, ka apstrīdētais lēmums būtībā atkārto Vides ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora pienākumu izpildītāja nostāju, proti — ka Vācijas iestādes ir lūgušas Komisiju liegt piekļuvi tās izdotajiem dokumentiem, nepaskaidrojot šī atteikuma motīvus. Prasītāja norāda, ka tai nav zināms, vai apstrīdētais lēmums ir juridiski pamatots vai patvaļīgs, un ka tai ir liegta iespēja pārbaudīt apstrīdētā lēmuma juridisko pamatojumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Petrie* u.c./Komisija, 77. punkts, un 2000. gada 12. oktobra spriedums lietā T-123/99 *JT's Corporation*/Komisija, *Recueil*, II-3269. lpp., 63. punkts). Prasītāja norāda, ka tai ir zināms tikai tas, ka Vācijas iestādes ir iesniegušas lūgumu liegt piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem un ka Komisija tam ir akli sekojusi.

67 Prasītāja apgalvo, ka pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas tās intereses piekļūt dokumentiem netika līdzsvarotas ar Komisijas interesēm uzskatīt šos dokumentus par konfidenciāliem (iepriekš minētais spriedums lietā *British American Tobacco International (Investments)*/Komisija, 53. punkts). Šajā sakarā prasītāja norāda, ka Komisija zināja, cik svarīgi prasītājai bija pieprasītie dokumenti, bet tā liedza piekļuvi Vācijas iestāžu izdotajiem dokumentiem, nenošķirot dokumentus, kas minēti sākotnējā pieteikuma septiņos īpašajos virsrakstos. Šajā sakarā prasītāja norāda, ka apstrīdētais lēmums nepaskaidro, kādēļ tai tika liegta daļēja piekļuve minētajiem dokumentiem atbilstoši Regulas 4. panta 6. punktam.

68 Komisija norāda, ka apstrīdētajā lēmumā ir skaidri norādīts, ka tā ir apspriedusies ar Vācijas iestādēm, kas tai lūdza liegt piekļuvi to sarakstei. Komisija norāda, ka šī lūguma rezultātā atbilstoši Regulas 4. panta 5. punktam tā nevarēja atļaut piekļuvi šai sarakstei.

69 Komisija apgalvo, ka, ņemot vērā iepriekš minēto argumentāciju attiecībā uz pirmo prasības pamatu, šis pamatojums bija pilnīgs un izklāstīja iemeslus, kādēļ piekļuve tika liegta. Komisija norāda, ka šis pamatojums atbilst Vides ģenerāldirektorāta ģenerāldirektora pienākumu izpildītāja nostājai, kas pausta tā 2002. gada 13. februāra faksā (skat. iepriekš 15. punktu).

Pirmās instances tiesas vērtējums

70 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru individuālu lēmumu pamatošanas pienākuma mērķis ir sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai tā varētu noteikt, vai lēmums ir pietiekami pamatots, vai arī tam ir trūkumi, kas ļautu apstrīdēt tā spēkā esamību un ļautu Kopienu tiesu instancēm veikt lēmuma likumības pārbaudi. Šī pienākuma apjoms ir atkarīgs no attiecīgā tiesību akta rakstura un konteksta, kādā tas ir pieņemts (Pirmās instances tiesas 1996. gada 24. aprīļa spriedums apvienotajās lietās T-551/93, no T-231/94 līdz T-234/94 *Industrias Pesqueras Campos* u.c./Komisija, *Recueil*, II-247. lpp., 140. punkts; 2000. gada 3. februāra spriedums apvienotajās lietās T-46/98 un T-151/98 *CCRE*/Komisija, *Recueil*, II-167. lpp., 46. punkts, un 2002. gada 14. maija spriedums lietā T-80/00 *Associação Comercial de Aveiro*/Komisija, *Recueil*, II-2465. lpp., 35. punkts).

71 Apstrīdētajā lēmumā atteikumu atļaut piekļuvi prasītājas 2002. gada 6. februāra vēstulē precizētajiem dokumentiem Komisija pamatoja, atsaucoties uz Vācijas Federatīvās Republikas lūgumu liegt piekļuvi dokumentiem un apstiprinot, ka atbilstoši Regulas 4. panta 5. punktam tā nedrīkst izsniegt dalībvalsts izdotu dokumentu bez tās iepriekšējas piekrišanas. Komisija atzīmē, ka šis noteikums uzliek par pienākumu atteikties izsniegt dokumentus un ka uz to neattiecas sabiedrības intereses kritērijs. Šāds pamatojums ir pietiekami skaidrs, lai ļautu prasītājai saprast iemeslus, kādēļ Komisija tai neizsniedza attiecīgos dokumentus, un lai ļautu Pirmās instances tiesai veikt apstrīdētā lēmuma likumības pārbaudi.

72 Turklāt, kaut arī šajā gadījumā uzliktie ierobežojumi piekļuvei Vācijas Federatīvās Republikas izdotajiem dokumentiem neietekmēja Komisijas pienākumu pienācīgi pamatot apstrīdēto lēmumu, Komisijai nebija pienākuma izskaidrot prasītājai iemeslus, kādēļ Vācijas Federatīvā Republika ir iesniegusi lūgumu atbilstoši Regulas 4. panta 5. punktam, ņemot vērā, ka atbilstoši šim noteikumam dalībvalstīm nav pienākuma pamatot šādu lūgumu (skat iepriekš 59. punktu).

73 Tādējādi otrais prasības pamats ir noraidāms.

74 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, prasība ir noraidāma kopumā.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

75 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

76 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Līdz ar to Nīderlandes Karaliste, Zviedrijas Karaliste, Dānijas Karaliste un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) **prasību noraidīt;**

2) **prasītāja sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus;**

3) **Nīderlandes Karaliste, Zviedrijas Karaliste, Dānijas Karaliste un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2004. gada 30. novembrī.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētāja

P. Lindh